

Бенковски, облѣченъ въ блѣскава форма, съ високъ самуренъ калпакъ на глава, окиченъ съ пауново перо, препасанъ съ красива сабя, обутъ съ високи ботуши, лети съ силния си атъ изъ града и дава наредби. Той зема при себе си 10-12 конни юнаци и тръгва за селата Мечка, Поибрене, Петричъ и други, за да ги възбунтува лично. На другия день той се връща въ Панагюрище съ 150 отборъ конни младежи, вѣрни, смѣли и добре въоръжени юнаци, придружени отъ егумена на калугеровския мѣнастиръ отецъ Кирилъ. Тази първа българска конница образува гвардията на главнокомандващия Бенковски. Тя го придружава на всѣкжде отъ начало и до край.

На 22 априлъ камбанитѣ биятъ грѣмко и тържествено. Въоръжени хора, старци, жени и деца се събиратъ на площада. Пристига Бенковски съ своята гвардия. Дава се команда: мирно! Народното знаме иде! Една учителка, на име Райна, изнася и развѣва изработеното отъ нея народно знаме. Окачено на дълга върлина, то се развѣ предъ очитѣ на всички, които треперѣха отъ радостъ и умиление. Мнозина старци и жени плачатъ. Върху тъмнозеленъ платъ бѣ съшитъ съ златна сѣрма разяренъ лъвъ, стѣпилъ върху сваленъ полумесецъ съ надписъ надъ главата: Свобода или Смъртъ!

Камбанитѣ звѣнятъ, свещеницитѣ съ кръстъ вържка пѣятъ „Снами Богъ, езици, разумѣйте!“ освещаватъ народното знаме и благославятъ светото дѣло. Изпѣва се „Многая лѣта!“ Въодушевеното множество вика: „Да живѣе България! Да живѣе Бенковски!“ Знамето гордо се издигна на височината и съ това Панагюрище и околията се обявяватъ за свободна българска земя.